

A Számvizsgáló Bizottság a jelen öt éves időszak során többek között ellenőrizte ingóságaink értékét, könyvtári állományunkat és a Társaság vagyonát. A Számvizsgáló Bizottság ellenőrizte a vendéglátási keret felhasználását és a II. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszus pénzügyi mérlegét.

A politikai változásokkal és a gazdasági recesszióval egyidejűleg Társaságunknak anyagi gondjai keletkeztek, melyeket a Végrehajtó Bizottság és a gazdasági vezetés egyelőre sikerrel elhárított. Bizonyos külső forrásokból, alapítványoktól kapott támogatással sikerült kiadványaink fenntartását ideiglenesen biztosítani. Újabb szponzorok megnyerésére a jövőben feltétlenül szükség van. A tagdíjfizetési készség nem javult, vagy ingadozik, jöllehet öt évvel ezelőtti jelentésünk a tagokat befizetésre sarkallta. Gazdasági helyzetünk javítása érdekében a Számvizsgáló Bizottság az alábbi két javaslatot terjeszti a Közgyűlés elé:

1. Feltétlenül javasoljuk, hogy az 1977 óta változatlan összegű tagdíjat – amelynek ellenében Társaságunk fizető tagjai a tagdíjnál magasabb előállítási költségű Hungarológiai Értesítőt illetményként kapják – 100%-kal emeljük, ami azt jelenti, hogy külföldi tagjaink 20 Dollárt (vagy annak megfelelő összegű, átutalható nemzeti valutát), magyarországi tagjaink pedig 400 Forintot fizetnek évente.

2. Ha az inflációs folyamatok a két Közgyűlés közötti időszakban szükségessé tennék a tagdíj összegének további módosítását, akkor a Számvizsgáló Bizottság javasolja a Közgyűlésnek, hogy hatalmazza fel a Végrehajtó Bizottságot a tagdíj esetleges, megfelelő arányú emelésére.

Jelen pénzügyi helyzetünk nem teljesen kilátástalan; a gazdasági vezető 1990-es beszámolójában némi maradványt jelenthetett. A Végrehajtó Bizottság és titkárságunk munkája, szponzoraink bizalma valamelyes optimizmust enged meg. Bizakodásunkat táplálhatja az a remény, hogy a Magyar Tudományos Akadémia – eddig is éltető, köszönettel vett – támogatását a megváltozott viszonyokhoz igazodva, a jövőben fokozottabb mértékben bírhatjuk. Lemondásom előestéjén köszönöm a Társaság bizalmát, és ennek utolsó megnyilvánulásaként kérem jelentésem elfogadását.

Bo Wickman elnök búcsúszavai

Tisztelt Hölgyeim, Uraim!

A magam részéről mint távozó elnök, néhány búcsúszót szeretnék mondani.

Amikor a Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság megalakult Nyíregyházán 1977-ben, az egyik oka a megalapításnak az volt, hogy a hungarológia növekvő mértékben nemzetközi tudomány lett, és azt gondoltuk, hogy nemzetközi fórumot kell teremteni ennek a tudománynak. Azt hiszem, most nyugodtan mondhatjuk, hogy ez a fejlődés azóta folytatódott, hogy Társaságunk alapítása okos és előrelátó vállalkozás volt.

Azt is hiszem, hogy az a nagy politikai és társadalmi változás, amely azóta Magyarországon végbement, az említett fejlődést a hungarológia területén is elősegítette, úgy, hogy a jövőben a magyarságtudomány még nagyobb mértékben nemzetközi tudomány lesz.

Amikor most, tizennégy év után lemondok az elnökségről, örömmel gondolok vissza a sok érdekes és emlékezetes magyarországi utazásra, melyet mint elnök tehettem és a sok szép barátságra, melyet itt köthettem. Különösen szívesen gondolok munkatársaimra a Társaság vezetőségében és titkárságában. Ez alatt a tizennégy év alatt Klaniczay Tibor volt a főtítkár, és az ő fáradhatatlan munkája nélkül a Társaság egyáltalán nem működhetett volna. Az elhunyt Béládi Miklós után Jankovics József lett a főtítkárhelyettes, aki most a főtítkár feladatait fogja vállalni. Több ügyes, és mindig segítőkész szervező titkárunk volt. Hálával gondolok Gebri Máriára, M. Róna Juditra és természetesen mostani szervező titkárunkra, Nyerges Juditira. Visóczki Márta kedves gondoskodása nélkül kongresszusaink és vezetőségi üléseink elképzelhetetlenek volnának. Nagyon sokan mások is sikeresen részt vettek Társaságunk működtetésében, de itt most nem sorolhatok fel mindenkit.

Így most tele vagyok szép emlékekkel és meg vagyok győződve arról, hogy Magyarországnak és a Nemzetközi Magyar Filológiai Társaságnak szép és sikeres jövője van. És nagy örömmel tölt el engem az a gondolat, hogy most teljes bizalommal adhatom át az elnökséget utódomnak, Rákos Péternek. És ezennel a szót is átadom neki.

Rákos Péter elnök beszéde

Tisztelt Közgyűlés,

megválasztásom után, jóformán annak pillanatában, csupán röviden s rögtönözve szólhatok, s első szavam csak a köszönété lehet: köszönöm lesújtó bizalmukat. Önök mosolyognak, tehát értenek: nem bizalmukat minősítem e szóval, hanem közérzetemet, s nem is azért nevezem lesújtónak, mert új tisztem, mint minden funkció, szolgálatra kötelez, hanem mert tartok tőle, hogy ezután már csak csupa csalódást okozhatok azoknak, kik e tisztséggel felruháztak. De megmaradok még továbbra is a köszönet szavainál: elmondódott már, de ez nem ment fel az alól, hogy újra el ne ismétljem valamennyiünk köszönetét búcsúzó elnökünknek, Bo Wickman professzor úrnak és főtítkárunknak, Klaniczay Tibor professzor úrnak, kinek kezdeményező és megtartó energiái nélkül Társaságunk nemhogy mai formájában, hanem sehogyan sem létezhetne. Az ő nevükhöz fűződik a Társaság fennállásának első korszaka, hőskora vagy fénykora, amint tetszik. De meg kell továbbá köszönnöm újból s megintcsak valamennyiünk nevében mindazok támogatását és áldozatos munkáját, akik ezt a szép kongresszust lehetővé tették, hadd ne soroljak itt mindannyiunk által jól ismert neveket: a kongresszus védnökeinek, Szeged vendégszerető városának, mely ezúttal is egy nemzetközi jó ügy oszlopának bizonyult, a szegedi egyetemnek, kezdve annak tisztikarával, s végezve a végrehajtás fáradhatatlan, kedves és segítőkész "eszközeivel", a szegedi diákokkal, s végül, de korántsem utolsó sorban az előkészítő- és szervező bizottságnak, talán külön nyomatékkal is a gyakorlati szervező és gazdasági ügyintézés fő-fő irányítóinak.

Eltűnődöm azon, mi a helyzete s jövőbeni sorsa az általunk képviselt ügynek: lehetnek talán, akik elcsüggednek s úgy érzik, hogy ebben a gyorsuló időben s mozgó világban a nemzetközi hungarológia fogalomtisztázó igyekezete, filológiai apró-